

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Professor Clausens Kneps ad Sogne-Baadets Lösning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 842. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_542-txt-shoot-idm379/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

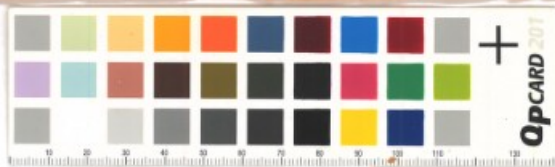
Menighed derved, naar Sogne-Boandet ikke er løst, ei blev ført i Hæftelse, men kejsers under et mindeligt Bleg. Som det gaaer med' dem, gaaer det identisk ogsaa med den treende Bispe, naar han skal indføre Collat til en Prost, det efter sin Overbeviisning maas stræbe at nedbringe hos hans Høiemod for endog, thi at han kan giere det med en rigtig Samvittighed, naar Sogne-Boandet ikke er løst, drom har jeg intet Begynd.

Dette er og bliver en Sag af yderste Betydning for alle Høiemod-Prester og for alle Samvittighedsfølelsens sande Venner, og de Clausenske Prester maas være meget læstjædede, hvis de ikke see, at „som Sognerne nu staae,“ er det fornemmeligt dem, der, naar de sætte mindste Præd paa at følge deres Overbeviisning, maas omste Sogne-Boandet løst heller i Dag end i Morgen, men naar de treende Prester just derfor sner, det betyder ikke, da er de heller ikke for Hæftede; thi hærken Alvor Samvittigheds-Forang derved, fordi den end med Andet end os, ei heller vil i vare Dage Reactionen udbelive ret længe og da føle det med Smerte, at Ønskeløst er ikke afslagt.

Og nu skulde man dog være længe for at løse et Boand, der maas blive dem, der helde sigstaa forberedigt som dem der borte det, fordi, som Man siger, den daarlige eller leedselige Præd vilde haare de fleste Christenønder! Men nu engang at tale om, at Staten, naar den opdrager en vore Embeds-Mand, vil afsætte ham, men aldrig forudsætte Udforslag, for den opdages, saa er jo Confirmationen paa Landet efter Vore ingen Indtægts-Ålde, men kun et Arbeide for Presterne, saa det maatte rimeligheds netop blive de sidste Prester, som tog sig den Melighed paa ogsaa at confirmere udenfor Vore. Der Man imidlertid meget længe for Sognerne paa Landet af en Hæftelse, som efter de locale Overbeviisninger langt vanskeligere kunde, altsaa lang tid senere vilde, demtet end i Hovedstæden, da kunde Man jo forsætte, at den der vilde

confirmere i et andet Sogne, altsaa skulde udforslædes i sit eget Sogne Stede, thi da var Man jo vis paa, det kun blev de Hæftede, der confirmere udenfor.

Det er altsaa ingen Ting, og Tingten for Presterne Pung, som Man hævde ei har mærket, er høst lige stærk, hvor Taler det ikke er om at tage Højet fra dem, men kunde i det Hæftede findes at være en en ligelgere Døling af deres vore Indtægter, eftersom de hævde Rikets Skatte, og jeg skinner ikke rettet end Staten altid maatte ønske sine talentfulde og folkelige Prester den behøvsigste Stilling og lade det Vore Stympet og Smaa-Pavens øjn Sag, at de ei var kommet paa deres rette Høide. Dette vilde nu vel være fornemmeligt tal, hvis Presterne, som Prof. Clausen paafræ, ingenlunde maatte demtet som Menighedens Tjeneste, men da Presterne her, som saa se, har baade Petrus og Paulus og Martin Luther og evenskabets Lids-Kanden imed sig, saa tør jeg nok være at sige, de er det, og gjæde vel i at stille sig derfor. At Vore demtet vilde blive mindre villige til at store Tienste, naar Sogne-Boandet løst, er ligesom Man vilde sige, at Bergene i Ridenhøen blev sikker langt villigere til at store Prester-Penge, naar de mistede Tiensten til at lade confirmere og communicere hos hvilken Prost, den lyder, eller at Jøderne vilde blive villigere til den Udforslag, naar man vedde dem til at sige Sognerne Kirken isteden for Synagogen. Her, baade Tienste og Prester-Penge er net som forfatte, som de vil kan blive, saa hvor Stats-Kirken skal bestaae ret længe, kommer Man vist til at lomme dem Embeds-Mand af Stats-Kassen; men er det Højet, som kan forsene Kampen med Tienste og Prester-Penge, og vilde uden den med Stats-Kirken i det Hæftede, da er det ene og alene Sognerne Boandets Værding. Enhver fornemmeligt Mand maas nemlig vide, at Stats-Kassen er Udforslag ved, naar Hun og Enhver har den

til det at søge sin Sjæle-Bæger, hvor han finder
ham og er sikkert for de ham Udsigtsløse Vaa-
trængende baade i Jorden og i Høje; men
hvor Sogne-Boandet ikke snart løses, vil det
snart blive for sids, thi jo alvorligere Pre-
sterne under de nærværende Omstændigheder tage
sig af deres Embede, des usandseligere vil Staats-
Kisten synes, ikke fæddi den, men fæddi Sogne-
Boandet er utaalstelig, hvor de viligste Anstæ-
lste er blevet hinanden medfattede og Sogne-Pre-
sterne frinde at paatrænge deres Sogne-folk sin.
Man kan derfor vel foragte mit Naad, men Man
vil sikkert komme til at fortræde det.

N. F. S. Grundtvig.

Johannes den Døber.

„Hør, hør vi et Ordens Røst,
„Du deres gaar frem,
„Det, som du, Høi! hører, hørne Døp,
„Berøber deres Høi!.

S. K. Ingemann.

Ved Jordens Bred vi stuer
En Hverens Mand saa frem,
Dygdets Digt har
Ere Herrens Helligdom.
„Al Vange for nedstige
I Fleden, saa hans Bred,
Og huttere siglige
Indvilde til Gud).

Et dished han, som Neret,
Udadvig sid og did,
Og et han høit Ort
Til Høiens Klost og Vid:
„Ved Neden Dren høit,
„Sont Træt selde sel;
„Deres Ophøer sa her
„At vegte sig for Bød.“

„Du Dølelsg! i Bøde
„Sæl ikke beste mere:
„Dg Dømmet her skal selde,
„Om et Beredning fter.

„Vend om — Vend om! det hører,
„Sont Træt sig sig,
„Hør Neden Storm ensfælder
„Det Træ forfæddelig!“

Men Du, som trofast vander,
Berøber Herrens Røi —
Og et dit Land forvænder,
Men staaer kesken ei:
Dg vil, i Træ, vi munde,
Du Ordens Røst saa hør,
— Den ikke skal forvænde —
Berøber Herrens Røst.

Og her en trofast Hjer,
Som taler Herrens Ord,
Og ikke Guden træk,
Men straffer den saa Trød;
I Dig sit Høit stue,
— Du Martyr! stue og frem —
Da og hans Digt hør
Til Herrens Helligdom!

O Hjer! glo et Naade,
Til at betænke det:
At den jaer ene Naade,
Som sig omvender ret.
Du Ord saa klart forvænder
Paa monsthaende Trød;
„Den nærværende Trøder
„Naar et Mit Vacabill!“

et. Møller.

Om den christne Troes-Bejdelses-
Form i den sidste Udgave af den dan-
ske Alterbog.

(Skizze).

Si bemærkede allerede omtaler, at naar den
nye Udgave af Alterbogen her i dette Led: „en
hellig Høistellig Kirke, de Helliges Sam-
fund,“ gjerde en Beredning, som et en Høist-
melte til Høi: Menigheden her vedstænd sig og

